

Radikal

Dün tarihin kara bir gününü andık

YILDIRIM TÜRKER

Türkiye / 25/04/2011

Katlettiğinin üstüne yatarsan, hayatını katliamları inkâr etme üstüne inşa edersen, bir gün bir de bakarsın, katlettiğin kendin olmuşsun. İnkâr, kendini çok ağır ödeten bir insan zaafıdır. Bedeli çok ağırdır.

24 Nisan 1915.

“Nisan en zalim aydır” dizesinin muradı bu değildi elbet. Ama tarihimizde zifiri bir lekesi var bu tarihin.

24 Nisan 1915'te İttihat ve Terakki Hükümeti'nin emriyle İstanbul Ermeni toplumunun önde gelenleri bir bir evlerinden toplatıldı. Siyasetçi, bilim insanı, edebiyatçı, sanatçı idi çoğu.

İttihat ve Terakki'nin 100 yıldır tepemizden eksik olmayan gölgesi, o gün başlatılan 'çözüm' ile iyice koyulaştı. Ermeni toplumunun düşünsel önderlerini yok etmek hedeflenmişti.

Tarihe kirlili Türk inkârı, yüzyılın ilk katliamı olarak geçecekti, başlatılan 'operasyon'. Hemen sonra Anadolu karış karış temizlenecek; Ermeni nüfus, atalarının diyarından, anayurdundan süpürülüp atılacak, kesilecek, aç bırakılacak, yollarda tükenecekti.

İttihatçı zihniyet, şimdikinden farklı değildi elbet. Yordam da artık çoktan alışmış olduğumuz yordamdı.

Katliamın fazla gürültü çıkmadan gerçekleştirilebilmesi için sesini sözünü dolaşıma sokabilen Osmanlı Ermeni aydınların aradan çıkarılması gerekiyordu öncelikle. Yoksul halkı silmek, kayıttan düşürmek kolaydı ne de olsa.

24 Nisan, Ermeni aydınlarının imhasıyla başlayan soykırımın ilk adımı işte. İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, 24 Nisan bildirgesinde şöyle özetliyor o kara gün yaşananları: "... 24 Nisan yalnızca Ermeni ve Süryani soykırımının simgesi değildir. Bir ülke tarihinin yeniden ve yalanlara dayanılarak yazılmasını, bir halkın varlığının, köklü bir uygarlığın bütün tarihsel mirasıyla birlikte tüm izlerinin silinmesini de simgeleyen bir gündür. Türkiye'de kentler sır gibi saklanan bir tarihi gizler. İnsanlar hiç bilmeden birçok 'suç mahalli'nin önünden geçer. İşte bunlardan biri de, kurtulanların ayrıntılı anılarında geçen Mehderhane, yani İbrahim Paşa Sarayı, yani bugün Sultanahmet Meydanı'ndaki 'İslam Eserleri Müzesi'dir. Burası, 24 Nisan gecesi evlerinden alınan şair, yazar, gazeteci, doktor, eczacı, hukukçu Ermeni aydınların, Pangaltı Karakolu'nda toplandıktan sonra götürüldüğü ve Haydarpaşa'dan Anadolu'nun içlerine yola çıkarılıncaya kadar tutuldukları Merkez Cezaevi'dir."

Özür dilemek gerek

Ermeni düşmanlığını ısrarla, ilköğretimden başlayarak yerleştiren, körükleyen devletimizin tebaına seslenmiştik. Sorulacak en hayati soru bellidir.

Haydi şu 'empati' kurma meselesiyle pek içli dışlı olmadık. Pekiyi birazcık paranoyaya ne dersiniz?

Hiç düşündünüz mü? Belki gerçekten de hepimiz Ermeniyiz. Hepimizin secere zincirinin bir halkasında gizlenen; Müslüman gibi, Türk gibi davranmaya zorlanmış biri olabilir. Olma ihtimali sandığınızdan çok yüksektir.

Soy soplala hiç ilgilenmemiş, şimdilerde 'marjinal' denecek bir aileden geldiğim için şahsen çok geç öğrendim,

sülaledeki Arnavutları. Dedemin Alevi olduğunu. Şimdi düşündüğümde, anneannemin de Ermeni olabileceğinden şüpheleniyorum. Aynı şüpheyi oğlumun anası da kendi anneanesi için dile getirmişti. Bu, benim oğlumu yüzde kaç Ermeni yapar?

Yoksa farkında olmadan, dünyaya durmadan küçük Ermeniler mi getiriyoruz?

Bundan kurtulmanın yolu nedir? Kendimizi yok etmek mi?

Düşmanlığımızdan vazgeçmeyerek, inkârımızdan sıkılmayarak, hakikati sürekli çekiştirip itiştirerek kendimizi yok etmiyor muyuz?

Katlettiğinin üstüne yatarsan, hayatını katliamları inkâr etme üstüne inşa edersen, bir gün bir de bakarsın, katlettiğin kendin olmuşsun. İnkâr, kendini çok ağır ödeten bir insan zaafıdır. Bedeli çok ağırdır. Bir yerden mutlaka patlak verir. Suçunu inkâr eden, zamanla o suç olur. O suçtan kaçmak üstüne kurulur hayatının bütün grameri.

Özür kampanyasının nedeni işte tam da budur. İnkâr ve suskunlukla bana kadar aktarılmış bu suç zincirini kırmak içindir. Bir suçtan kaçmayı bırakıp onunla yüzleşmeye hazır olduğumu ilan etmek içindir.

Canan Arıtmın gibiler ortalıkta rahat rahat nefret suçu işleyemesinler diyedir.

Yalan çemberinden çıkabilmek içindir.

Yoksa bir yandan televizyonlarda İstanbul şehrinin kültür şehri olacağı 2010 yılının pırıl pırıl mozaik resmini gösterecek; Ermeni Kirkor'undan, Çingene Fatma'sına bir gökkuşağı masalı anlatacaksın. Öte yandan gasp ettiğin vakıf malları için tazminat ödeyecek, günışığında katledilmiş Ermeni kardeşimin katillerini koruyacaksın.

Örtbas edilen tarih

Hem besbelli akıl fikir vereni çok köy muhtarlarınca Süryanilerin binlerce yıllık Deyrulumur Manastırını topraklarına göz dikecek, hem dünyaya yüzlerce yıldır kardeşçe yaşamının formülünü pazarlamaya kalkacaksın. Hem laisizme inanacak hem de gayrimüslimlerin üstüne potansiyel düşman çarpısı atacaksın. Sonunda sadece profesyonel düşman, dünyanın tiksindiği küçük yalancı olacaksın.

Evet, örtbas edilen tarih, yaşadığımız günü kirletiyor. Tabu olan, tabu olarak kabul gören; yaşanagelen ayrımcılıklara ve vahşete de paravan oluyor çünkü.

Şahsen, "Madem ki Türksün, çoluk çocuk senden ürksün" tekerlemesiyle oyun dışı bırakılmak istemiyorum. Dünya anlı-şanlı-günahsız Türk olmak adına es geçilmeyecek kadar geniş, güzel ve öyle çeşitli ki oyun arkadaşları.